

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201731
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120201731.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: 1. B. X., I. XX.XX.XXXX, Z. I. M. W. XX, XXX XX Y., 2. B. E., I. XX.XX.XXXX, Z. I.Á. M. W. XX, XXX XX Y.ny obaja právne zastúpení JUDr. Katarína Andráš Lešková, IČO: 42083524, so sídlom Plzenská 2, 080 01 Prešov proti žalovanému: Poštová banka, a.s., IČO: 31340890, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47 232 471, Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.381,56 EUR, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobcov na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobcovia **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa rozhodnutia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlou súdu dňa 04.02.2020 sa žalobcovia domáhali na žalovanom vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1381,56 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,00% ročne z tejto sumy od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému až do zaplatenia.

1.1. Žalobcovia v žalobe uviedli:

Žalobcovia dňa XX.XX.XXXX uzavreli so žalovanou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 14.000 EUR. Výška mesačnej splátky predstavovala 206,24 EUR, počet mesačných splátok mal byť 120, výška úrokovej sadzby bola 10,9 % p. a., RPMN 11,69 %, priemerná RPMN 13,63 %. Konečná splatnosť úveru bola určená k dátumu 25.10.2020. Celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené na 9.304,81 EUR. Žalobcovia titulom predmetnej zmluvy o úvere splatili k 8.2.2017 celkom sumu 15.381,56 EUR. V októbri 2019 žalobkyňa v 2. rade konzultovala u svojej právnej zástupkyne otázku vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, pričom v tej súvislosti došlo aj k podaniu žaloby na súd. V rámci posúdenia možnosti oslobodenia od súdnych poplatkov v uvedenom súdnom konaní žalobkyňa v 2. rade špecifikovala aj svoje doterajšie záväzky a konzultovala s právnou zástupkyňou úverovú zmluvu, ktorá je predmetom tejto žaloby. Žalobkyňa v 2. rade bolo zo strany právnej zástupkyne poskytnuté vysvetlenie obsahu a náležitostí tejto úverovej zmluvy a bola informovaná o možnosti podať vo vzťahu k žalovanej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 9 ods. 2), písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovať:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1), písm. a), b) ZoSÚ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Žalovaná pri podpise úverovej zmluvy nepredložila žalobcom splátkový kalendár z ktorého by bolo zrejmé, koľko z mesačnej splátky, ktorá je vo výške 206,24 EUR odchádza na istinu, koľko na úrok a koľko na poplatky, hoci podľa uvedeného zákona o spotrebiteľských úveroch tak bola povinná urobiť. Naplnenie formy tohto zákonného ustanovenia sa dá jedine rozpisom splátok, čo v tomto prípade dodržané nebolo.

Žalovaná v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX taktiež uvádza nesprávny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), ktorú tu vyčísluje na 11,69 %. Podľa nášho názoru ide o klamlivý údaj v neprospech spotrebiteľa, keďže podľa prepočtu internetovej kalkulačky správna výška RPMN má byť 13,42 %. V zmluve o úvere v časti (4.1) je uvedená celková výška nákladov 9.304,81 EUR, istina je 14.000 EUR, t. j. spolu je to 23.304,81 EUR. Výška mesačnej splátky je 206,24 EUR a počet mesačných splátok je 120. Skutočná suma, ktorú žalobcovia titulom predmetného úveru žalovanej uhradia je 206,24 EUR x 120 = 24 748,80 EUR. Táto suma je totožná aj s údajom v kalkulačke RPMN v časti splatená suma.

Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ako bezdôvodné obohatenie žalujeme rozdiel vo výške medzi žalobcami vykonanými platbami t. j. 15.381,56 EUR a výškou úveru poskytnutého žalovanou 14.000 EUR, t. j. vo výške 1.381,56 EUR.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 13.02.2020, v ktorom uviedol:

1) Žalobcovia sa svojim návrhom zo dňa 4.2.2020 domáhajú, aby súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.381,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 365,33 Eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby. Žalovaný popiera skutočnosti tvrdené žalobcami a predkladá námietku premlčania.

2) Bezdôvodné obohatenie a námietka premlčania. Žalovaný namieta premlčanie žalobcami uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej dobe. V prvom rade je potrebné uviesť, že aj keby sa vychádzalo z objektívnej premlčacej doby, nárok žalobcu za predpokladu, že by bol poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový (čo žalovaný zásadne popiera), by bol dôvodný maximálne vo výške 772,- Eur, teda len za splátky uhradené po 4.2.2017. Žalovaný má taktiež za to, že pre plynutie subjektívnej lehoty nie je rozhodujúce to, že údaje v októbri 2019 žalovaní konzultovali so svojou právnou zástupkyňou inú právnu záležitosť, v rámci ktorej právnej zástupkyne predložili aj Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX [ďalej len „zmluva o úvere“], pričom právna zástupkyňa im následne vysvetlila obsah tejto zmluvy ako aj prípadné nároky. Ide o ničím nepodložené tvrdenia žalobcov, resp. ich právnej zástupkyne, ktoré nie je možné žiadnym relevantným spôsobom overiť. Navyše ide o zosúladené tvrdenia subjektov s rovnakým záujmom na výsledku konania, dokonca advokát je v zmysle zákona č. 586/2003 Z. z. povinný obhajovať záujmy klienta a využívať všetky dostupné právne prostriedky v jeho prospech. Žalovaný má jednoznačne za to, že rozhodujúcim momentom pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je deň úhrady tej ktorej splátky a nie až deň, kedy sa žalobcovia údajne mali od svojho právneho zástupcu dozvedieť o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový. Z tohto dôvodu možno teda celý nárok žalobcov považovať jednoznačne za premlčaný. Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom.“ Vzhľadom na citované ustanovenie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na dané konanie použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie. V zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka „právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“ V zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho

zákonníka „najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“

3) Údajná nesprávna výška RPMN. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobcovia pri výpočte RPMN vychádzali z internetovej, nezáväznej kalkulačky portálu sme.sk, ktorá nezohľadňuje novelizáciu právnych ustanovení. Internetové kalkulačky neposkytujú úplné a presné výpočty, sú orientačným nástrojom, ktorý informatívne počíta RPMN, no nemožno na ne hľadiť ako na záväzný dôkaz.

Ďalej, v zmluve o úvere žalobcovia sami dobrovoľne požiadali o poistenie úveru.

Podľa bodu 10.1 Obchodných podmienok „Ustanovenia tohto článku sa použijú v prípade, ak Dlžník v Návrhu prejavil svoj záujem o Poistenie alebo o zriadenie osobného účtu s balíkom MAXI, ktorý zahŕňa aj cestovné poistenie k platobným kartám [Cestovné poistenie]. Podmienky Poistenia sú upravené v Poistnej zmluve č. RZ200801 [Poistná zmluva PU], ktorú uzavreli Banka ako poistník a Poisťovňa Poštovej banky, a. s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 405 410 [Poisťovňa] ako poistiteľ a vo Všeobecných poistných podmienkach pre poistenie schopnosti splácať úver [VPP PU], ktoré sú súčasťou Poistnej zmluvy PU. Podmienky Cestovného poistenia sú upravené v Poistnej zmluve č. RZ201001 [Poistná zmluva CP], ktorú uzavreli Banka ako poistník a Poisťovňa ako poistiteľ a vo Všeobecných poistných podmienkach pre cestovné poistenie k platobným kartám [VPP CP], ktoré sú súčasťou Poistnej zmluvy CP.“

Ďalej podľa bodu 10.3 Obchodných podmienok „S uzavretím Poistenia je spojená povinnosť platiť náklady spojené s Poistením, ktorých výška je uvedená v Sadzobníku poplatkov a v Poistnej zmluve PU. Ak si Dlžník vybral Poistenie, súhlasí s tým, že akékoľvek náklady spojené s Poistením sú súčasťou splátky úveru.“

A nakoniec podľa bodu 10.4 Obchodných podmienok „Vo vzťahu k zvolenému poisteniu [Základný súbor Poistenia alebo Komplexný súbor Poistenia a/alebo Cestovné poistenie] Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a vyjadruje súhlas s príslušnou poistnou zmluvou a poistnými podmienkami Poisťovne, ktoré sú uvedené v bode 10.1 a že súhlasí so spracovaním osobných údajov a údajov súvisiacich s poskytnutým úverom, resp. údajov súvisiacich s platobnou kartou, ku ktorej je zriadené Cestovné poistenie na účely zvoleného poistenia Poisťovňou v rozsahu podľa VPP PU, resp. VPP CP, a to po dobu nevyhnutne potrebnú na zabezpečenie práv a povinností vyplývajúcich zo zvoleného poistenia a vyjadruje súhlas s tým, aby Banka poskytla tieto údaje Poisťovni. Dlžník zároveň súhlasí so zisťovaním a preskúvaním skutočností týkajúcich sa poistnej udalosti Poisťovňou.“

Z textu zmluvy o úvere, ako aj z bodu 10.1 Obchodných podmienok vyplýva dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia, nie nevyhnutnosť pre uzatvorenie zmluvy o úvere. Z bodu 10.3 Obchodných podmienok vyplýva, že poplatok za poistenie je súčasťou mesačnej splátky úveru. Podľa bodu 4.2 zmluvy o úvere právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia okrem iného Obchodnými podmienkami, Sadzobníkom poplatkov, Oznámením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení. Podľa Sadzobníka poplatkov účinného od 1.10.2010, časť Pôžička na bývanie, položka 12, písm. c), Poistenie schopnosti splácať splátky - základný súbor poistenia pri pôžičke nad 8.500,- Eur do 17.000,- Eur vrátane, mesačná platba poistného činila sumu 13,24 Eur.

V zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov [ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“] „[n]a účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o

spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“

Dikcia zákona je teda v tomto smere jednoznačná. Do celkových nákladov podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. patria: - všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere; - náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Zákonodarca použil podmieňovací spôsob pre zakotvenie povinnosti započítavať náklady na poistné do celkových nákladov úveru. Zo znenia zákona: ak spotrebiteľ musí, aby získal, je dôvodný jediný správny záver, a to tak podľa logického ako aj gramatického výkladu, a to, že ak spotrebiteľ nemusí navyše úver poistiť, aby ho získal, nie je zákonom daná povinnosť započítavať náklady na poistné do celkových nákladov úveru. Žalovaný má za to, že je zrejmé, že žalobcovia sa sami rozhodli poistiť si úver. Žalobcovia slobodne uzatvorili poistenie úveru, ktoré nebolo podmienkou uzatvorenia

zmluvy o úvere. Predmetné potvrdzuje jednak text zmluvy o úvere, ako aj ustanovenia Obchodných podmienok. Žalovaný má teda za to, že platby poistného neboli súčasťou celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru a teda správne neboli zohľadnené ani v RPMN. Táto skutočnosť má zároveň vplyv aj na celkovú výšku nákladov spojených s úverom, u ktorej má žalovaný za to, že je v zmluve o úvere uvedená správne.

4) Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V časti námietok absencie rozdelenia splátky úveru na istinu, úroky a poplatky žalovaný s použitím analógie poukazuje na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z., ktorý zo zákona č. 129/2010 Z. z. odstránil také znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l), podľa ktorého zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Cdo 146/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018.

Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Na vyjadrenie žalovaného reagovali žalobcovia podaním doručeným súdu dňa 20.03.2020: 1.) Nesúhlasíme s premlčaním nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovia pri uzatváraní úverovej zmluvy dôverovali žalovanej v tom, že im túto zmluvu predloží konajúc s náležitou odbornou starostlivosťou. Pokiaľ ide o obligatórne náležitosti úverovej zmluvy, v tomto smere žalovaná bola povinná poznať zákon (o spotrebiteľských úveroch) a dodržať ho, lebo žalovaná pripravila a následne im predložila k podpisu formulárovú zmluvu. Zmluva mala byť perfektná bez ohľadu na to, či by ju žalobcovia vôbec čítali alebo či by jej porozumeli.

2.) Je zjavné, že zákonodarca rozlišuje kedy sa mohlo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonať po prvýkrát z hľadiska začatia plynutia objektívnej premlčacej doby a kedy z hľadiska začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby. Pri bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v splátkach úveru, ktoré získava dodávateľ na úkor spotrebiteľa, nikdy nenastáva začatie plynutia objektívnej premlčacej doby súčasne so subjektívnou, iba ak by sa vychádzalo z predpokladu, že státisíce úverových dlžníkov splácajú dodávateľom splátky nad rámec skutočného dluhu dobrovoľne, teda vediac, že vedome a dobrovoľne platia dodávateľovi platby, na ktoré dodávateľ nemá nárok a chcú sa nechávať okrádať. Rozdiel medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou dobou je vyjadrený už ich pomenovaním a zákon ich rozlišuje len pri premlčaní práva pri náhrade škody a pri premlčaní práva na bezdôvodné obohatenie. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o 2 skutočnostiach. Prvú predstavuje vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Druhou je subjektívna vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Pre kategóriu objektívnosti je podstatou jej nezávislosť od ľudského vedomia. Naproti tomu pre kategóriu subjektívnosti je podstatou jestvovanie vo vedomí, závislosť od vedomia, získanie vedomostí. Objektívna premlčacia doba plynie pri bezdôvodnom obohatení od naplnenia skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba plynie od vtedy, kedy ten, na úkor koho bolo bezdôvodné obohatenie získané, skutočne zistí, že môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a to bez ohľadu na to, že sa o tom mohol dozvedieť skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. Žalobcovia nevedeli, že platby, ktoré od nich žalovaná prijala nad výšku istiny, od nich prijímala protizákonne. Uvedené sa žalobkyňa v 2. rade a následne aj žalobca v 1. rade sa dozvedeli až od právnej zástupkyne, keď v inej právnej veci pri vyplňaní tlačiva na oslobodenie od súdnych poplatkov sumarizovali zadlženosť žalobcov. V tej súvislosti navrhujeme súdu, aby si zo spisu tunajšieho súdu sp. zn.: 14C/66/2019 tieto tvrdenia žalobcov overil. Až v rámci riešenia možnosti žalobkyne v 2. rade žiadať v konaní pred OS PO sp. zn.: 14C/66/2019 oslobodenie od súdneho poplatku sa žalobkyňa u svojej právnej zástupkyne dozvedela, že žalovaná od nej a jej manžela zrejme prijala platby v rozpore so zákonom a že im predložila na podpis formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá v rozpore so zákonom vytvárala dojem, že na platby, na ktoré podľa zákona právo nemala, právo má. Až získaním vedomostí o týchto skutočnostiach prichádzalo do úvahy podanie žaloby a až od tohto momentu mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba.

3.) Tvrdíme, že žalovaná má v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jej povinnosťou bolo a je poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V prípade žalovanej ide o subjekt dlhodobu pôsobiaci na finančnom trhu. Záver žalovanej o uplynutí 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby odporuje aj ustálenej rozhodovacej praxi Krajského súdu v Prešove prezentovanej množstvom rozhodnutí zdôrazňujúcich skutočnú a nie iba predpokladanú

vedomosť o skutku z porušenia práva zakladajúceho nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia.

6.) K otázke výpočtu RPMN v žalovanom prípade trváme na tom, čo sme uviedli v samotnej žalobe. Nesúhlasíme s tým, že ak súčasťou úveru bolo poistenie, tak tento náklad nemusel byť zohľadnený vo výpočte RPMN. Túto obranu žalovanej považujeme za účelovú a nesprávnu. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že internetová kalkulačka, ktorú sme v danom prípade použili na overenie výpočtu RPMN nie je správna, mala o tomto svojom tvrdení poskytnúť dôkaz. Žalovaná mala preukázať, podľa akého prepočtu (kalkulačky) v danom prípade vypočítavala RPMN a z akých nákladov vychádzala. Žalovaná však len konštatuje, že náš výpočet nie je správny. Neuvádza však, prečo, v čom konkrétne sme pri výpočte RPMN pochybili.

4. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

4.1. Súd preskúmal zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobcami a žalovaným a zistil, že údaje o požadovanom revolvingovom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 3. tejto zmluvy. Dlžník dňa 13.10.2010 požadoval, aby mu bol poskytnutý úver vo výške 17000 € s dobou splácania 6 rokov. V bode 4. zmluvy podpísanej veriteľom dňa 14.10.2010 sa nachádzajú údaje o schválenom úvere. Úver sa poskytol vo výške 14000 € a tento bod obsahuje množstvo ďalších v offrete neuvedených zmluvných podmienok (napr. výška mesačnej splátky, výška úrokovej sadzby, RPMN, deň splatnosti atď.).

5. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z nasledujúcich právnych úvah:

§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka - Prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

§ 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka - Včasnú vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka - Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

5.1. Zmluva je uzavretá v momente zhody (konsenzu) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy tým, že riadne a včasné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobudlo účinnosť (§ 43c ods. 2 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977759&FragmentId2=3977759>>). Prijatím návrhu na uzavretie zmluvy bez zmien a doplnkov dochádza k zmluvnému konsenzu, ktorý má právotvorné účinky na vznik zmluvy. Zhoda vôle navrhovateľa a adresáta je predpokladom vzniku každej zmluvy. Zhoda vôle sa musí vzťahovať na celý obsah zmluvy. Ustanovenie § 44 ods. 2 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977765&FragmentId2=3977765>> vychádza zo zásady, že prijatie návrhu (súhlas) musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek doplnkov, zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď na návrh obsahuje modifikáciu obsahu, resp. dodatky, výhrady, obmedzenia či iné zmeny, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku, za zánik pôvodného návrhu a za splnenia podmienok uvedených v § 43a ods. 1 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977743&FragmentId2=3977743>> za nový návrh so zmeneným obsahom. V prípade protinávru dochádza k zmene doterajšieho postavenia subjektov, t. j. navrhovateľa a adresáta (obláta).

5.2. Súd má za to, že k vzniku zmluvy (a to čo len neplatnému) nedošlo z dôvodu podstatných rozdielov medzi ofertou a prijatím návrhu. Pre platné uzavretie zmluvy bolo potrebné, aby návrh dlžníka zmenený veriteľom bol dlžníkovi znovu predložený, k čomu však nedošlo. Na uvedenom nič nemení ani Čl. 4 body 4.1. - 4.3. Obchodných podmienok (4.1. Banka je po vyhodnotení bonity Dlžníka oprávnená Návrh akceptovať, odmietnuť alebo upraviť podmienky požadovaného úveru, napr. výšku úveru a/ alebo dĺžku doby splácania úveru, výšku úrokovej sadzby a/alebo iné podmienky alebo si vyžiadať od Dlžníka predloženie dodatočných dokumentov. Banka svoje rozhodnutie následne oznámi Dlžníkovi. 4.2. Dlžník je povinný pri podpise Návrhu predložiť dokumenty požadované na overenie údajov uvedených v Návrhu. 4.3. Banka je oprávnená Návrh akceptovať alebo odmietnuť. Ak Banka po vyhodnotení bonity Dlžníka upraví požadovanú výšku úveru, dĺžku doby splácania úveru alebo upraví výšku úrokovej sadzby tak, že to neodporuje Návrhu Dlžníka, považuje sa to za akceptovanie Návrhu. Banka svoje rozhodnutie o akceptovaní Návrhu alebo úprave výšky úveru alebo úprave doby splácania úveru, úprave výšky

úrokovej sadzby úveru a/alebo úprave iných podmienok alebo o neprijatí Návrhu Dlžníkovi oznámi do 5 pracovných dní. Dlžník berie na vedomie, že v prípade ak nespĺňa podmienky pre vznik ním označeného poistenia schopnosti splácať úver (ďalej len „Poistenie schopnosti splácať úver alebo len Poistenie“) a Banka sa o tejto skutočnosti dozvie pri posudzovaní Návrhu, je Banka oprávnená túto skutočnosť zohľadniť pri akceptácii Návrhu a v ZoÚ vyznačiť typ Poistenia, ktoré Dlžníkovi skutočne vzniklo v súlade s ustanoveniami Poistnej zmluvy č. RZ200801, bližšie špecifikovanej v bode 10.1 týchto OP. Úpravy Návrhu vykonané v súlade s týmto ustanovením OP sa nepovažujú za zmenu Návrhu), ktoré v neprospech spotrebiteľa menia ustanovenia o kontraktačnom procese (§ 54 ods.1 OZ - Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.).

5.3. V rámci právnej argumentácie poukazuje súd napr. na

- rozsudok KS v BB sp. zn. 17Co/373/2017: Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné.

- rozsudok KS v PO sp. zn. 7Co/11/2017 - Žiadosť o poskytnutie úveru obsiahnutá v bode 5 zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Ak žalovaný zmenil údaj o RPMN fakticky išlo v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> o odmietnutie návrhu žalobcu, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Tento nový návrh musel byť prijatý žalobcom v účastníkmi dojednanej písomnej forme. Povinnosť uzatvoriť zmluvu v písomnej forme priamo vyplýva z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. V zmysle bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 11. 09. 2014 na jej uzatvorenie sa vyžadovalo riadne vyplnenie zmluvy a následné podpísanie. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> zo strany žalobcu nedošlo, a preto ani zmluva o revolvingovom úvere platne vzniknúť nemohla.

- rozsudok KS v PO sp. zn. 6Co/320/2015 z 28.03.2017: Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyni úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmluvy označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, resp. formou „oznámenia veriteľa o schválení úveru“. Je zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisu žiadosti o poskytnutie úveru (18.08.2011) nemala vedomosť o výške RPMN, resp. bola jej známa len „predpokladaná RPMN“ ktorú žalovaný uviedol v čl. 6 zmluvy a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“, keďže k tomuto došlo až dňa 23.08.2011.

K odvolacím dôvodom odvolací súd ešte uvádza, že je možné proces uzatvárania zmlúv rozdeliť a fázu návrhu a fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Ak teda žalovaný v časti zmluvy „údaje o schválenom úvere“ a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“ uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj.

Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v žiadosti žalobkyne bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,01 %, pričom v oznámení veriteľa o schválení úveru RPMN predstavovala výšku 66,59 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody. Nemôže byť zmenená jednostranným úkonom zo strany žalovaného.

Správne preto súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva platne nevznikla, z tohto dôvodu žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel. Odvolací súd poukazuje na § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 <[aspi://module=ASPI&link=40/1964%20Zb.%2523457&ucin-k-dni=30.12.9999](https://www.aspi.sk/module=ASPI&link=40/1964%20Zb.%2523457&ucin-k-dni=30.12.9999)> Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie bez právneho dôvodu malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia, ktoré je nutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané. Keďže žalobkyňa vrátila žalovanému viac finančných prostriedkov ako jej bolo žalovaným poskytnutých, na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo dôvodné zaviazat' žalovaného.

6. Vzťah medzi účastníkmi konania, tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo).

6.1. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka - Predmet bezodôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka - Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 107 ods.1 OZ - Právo na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezodôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods.2 OZ - Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezodôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

6.2. K poskytnutiu úveru vo výške 14000 € došlo dňa 14.10.2010. Týmto dňom došlo k vzniku bezodôvodného obohatenia a zároveň mal žalobca ako aj žalovaný k dispozícii všetky skutkové okolnosti o tom, že zmluva nevznikla. To, či ich takto vyhodnotili alebo nie, je už otázkou právneho posúdenia, ktoré je pre plynutie premlčacej lehoty irelevantné. Poskytovaním plnení žalobcami tak nebol plnený ich zmluvný záväzok ale záväzok z bezodôvodného obohatenia. Keďže však strany sporu považovali zmluvu za platnú (hoci nesprávne) možno vylúčiť ich úmysel získať bezodôvodné obohatenie. Ako náhle však plnenia žalobcov presiahli sumu 14000 €, došlo k vzniku bezodôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorý tiež zmluvu považoval za platnú. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 04.02.2020, tak objektívna premlčacia lehota sa počíta odo dňa 04.02.2017 a subjektívna premlčacia lehota odo dňa 04.02.2018. Všetky platby žalobcov prevyšujúce sumu 14000 € a zaplatené pred dňom 04.02.2018 tak sú premlčané. Naopak sumy zaplatené po tomto dni a prevyšujúce sumu 14000 € sú bezodôvodným obohatením žalovaného, ktoré je povinný vrátiť. Keďže však posledná platba zo strany žalobcov bola vykonaná dňa 05.05.2017, je celé bezodôvodné obohatenie premlčané a žalobu preto súd zamietol.

6.3. V rámci právnej argumentácie vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe poukazuje súd na nasledujúce súdne rozhodnutia

O NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 - „Pro počátek subjektivní promlčecí doby podle § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmjqq4>> odst. 1 ObčZ je v případě bezodôvodného obohaceni získaného plněním z neplatné smlouvy rozhodující vědomost oprávněného o těch skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, neplatná skutečně je.

O NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 - Oprávněný sa dozvie o vzniku bezodôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezodôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávněný dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.

O NS SR sp. zn. 4 Cdo/116/2019 - Žalobkyňa v spore k okamihu, kedy sa dozvedela o preplatení istiny a akým spôsobom, na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 11. októbra 2016 (č.l. 71 spisu), len uviedla, že to bolo na jar v roku 2015, kedy si kontrolovala všetky zmluvy a ich úhrady, z dôvodu, že žalovaný od nej stále požadoval plnenie. Následne požiadala o pomoc advokátsku kanceláriu. Odvolací súd však správne skonštatoval, že márnym uplynutím subjektívnej premlčacej doby po viac ako štyroch rokoch po zaplatení „preplatenej“ splátky každého úveru a podanej žaloby dňa 15. novembra 2015, by bolo akékoľvek ďalšie dokazovanie týkajúce sa objektívnej premlčacej doby nadbytočné, s ktorým názorom sa dovolací súd stotožnil.

O ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 258/03 - Přijetí závěrů obecného soudu o obsahu právního úkonu (smlouvy) je posouzením právním, představuje autoritativní interpretaci právně relevantního projevu soukromé vůle, není tedy zjištěním skutkovým, nýbrž činěním právních poznatků (viz shodně usnesení sp. zn. III. ÚS 280/03 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembqgnpws2ljl52xgzszshaya>>). Skutkovými jsou v této souvislosti toliko zjištění faktuální (nikoli ale zjištění povinnosti), čili zjištění samotné existence právního úkonu, identifikace jeho subjektů, je-li učiněn v písemné formě, ověření pravosti listiny, konstatování znění textu apod.

O NS ČR - 33Odo/1688/2005 - již v rozsudku ze dne 29. října 1999, sp. zn. 2 Cdon 1548/97 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?>

documentId=njptcojzg5ptex3dmrxw4xzrgu2dq>, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 73/2000, vyslovil Nejvyšší soud ČR názor, že zjišťuje-li soud obsah smlouvy, a to i pomocí výkladu projevů vůle, jde o skutkové zjištění, zatímco dovozuje-li z právního úkonu konkrétní práva a povinnosti účastníků právního vztahu, jde již o aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy o právní posouzení. Obdobně v rozsudku ze dne 31. října 2001, sp. zn. 20 Cdo 2900/99 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembqgfpitemc7mmsg6xzshedydaxzzhe>>, publikovaném v časopise Soudní judikatura pod č. 46/2002, uvedl dovolací soud, že činí-li soud z obsahu smlouvy (případně z dalších pramenů) zjištění o tom, co bylo jejími účastníky ujednáno, dospívá ke skutkovým zjištěním; vyvozuje-li poté, jaká práva a povinnosti odtud pro účastníky vyplývají, formuluje závěry právní, resp. jde o právní posouzení věci.

6.4. Podľa čl. 2 ods.2 C.s.p. - Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Podľa čl. 2 ods.3 C.s.p. - Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Z vyššie citovaných článkov C.s.p. vyplýva, že súd sa môže od ustálenej súdnej praxe odkloniť iba v prípadoch skutkovej a právnej osobitosti a s dôkladným odôvodnením tohto odklonu.

Keďže okresný súd ctí precedenčnú záväznosť rozhodnutí NS SR ako najvyššej súdnej autority (bez selekcie, či sa mu právny názor NS SR hodí alebo nie) a v prejednávanej veci nevidí skutkové a právne osobitosti pre posudzovanie behu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, vychádza pri riešení tejto otázky z nasledujúcich rozhodnutí NS SR, keďže iné rozhodnutia NS SR im odporujúce podľa jeho vedomostí vydané neboli. Rovnako KS v PO okrem toho, že väčšinou uvedie, že sa s rozhodnutím NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 nestotožňuje, neuvádza žiadne dôvody na odklon s argumentáciou, s ktorou by sa v predmetnom rozhodnutí NS SR nevyporiadal.

Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote, tak súd argumentačne poukazuje aj na nasledujúce:

KS v Žiline - 11Co/471/2014 - Odvolací súd je toho názoru, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo najskôr dňom zaplataenia poslednej splátky (22.12.2008) navrhovateľa voči odporcovi a k tomuto dňu sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Oprávnený sa totiž dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba je zodpovedná za vznik bezdôvodného obohatenia. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte. Preto pokiaľ aj navrhovateľ získal informáciu o skutkových okolnostiach týkajúcich sa odporcu, ako za bezdôvodné obohatenie zodpovedajúceho subjektu po doručení rozsudku odvolacieho súdu v inej veci, tak nemožno konštatovať, že zo strany odporcu išlo o vznik bezdôvodného obohatenia úmyselným konaním, v ktorom prípade platí 10-ročná premlčacia doba. NS SR sp. zn. 5 Cdo/291/2015 (rozhodnutie o dovolaní voči rozsudku KS v Žiline sp. zn. 11Co/471/2014) - V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi v čase vzniku bezdôvodného obohatenia a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi. Záver tohto súdu, že právo Sociálnej poisťovne na náhradu vyplatených plnení voči zamestnávateľovi nie je možné bez ďalšieho vyvodit' z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. z dôvodu porušenia predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, nevylučuje, že takýmto zavineným protiprávnym konaním zamestnávateľa v zmysle citovaného ustanovenia bude práve zavinené porušenie bezpečnostných predpisov v príčinnej súvislosti s vyplatením dávok. Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov bol správny záver odvolacieho súdu, že právo žalobcu je premlčané, pretože 3-ročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22. decembra 2008 (uhradením poslednej finančnej čiastky žalobcu v prospech žalovanej) a uplynula dňa 22. decembra 2011, t.j. pred podaním žaloby na súd dňa 8. februára 2013.

ÚS SR - III. ÚS 448/2017 (rozhodujúci o sťažnosti voči vyššie uvedeným rozhodnutia KS v ZA a NS SR) - Najvyšší súd ďalej v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že Občiansky zákonník predpokladá 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročná premlčacia doba sa uplatní iba v prípade ak ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdí a preukáže, že bezdôvodné obohatenie bolo

na jeho úkor získané úmyselne. Následne vychádzal z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom zákone (s. 8 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pozn.) a uzavrel, že rozhodujúcim znakom úmyselného konania je predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil, o tom, že svojím konaním získava (úmysel priamy) alebo získať môže (úmysel nepriamy) plnenie, ktoré mu nepatrí a na ktoré nemá nárok. Aplikujúc uvedené na prípad sťažovateľa zhrnul, že „žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal (a ani odvolací súd nezistil) žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by viedli k záveru, že žalovaná pri vymáhaní regresného nároku podľa zákona č. 461/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/461/>> Z. z. postupovala s úmyslom získať od žalobcu plnenie, na ktoré nemá nárok a ani také okolnosti, ktoré by preukazovali vedomosť žalovanej (resp. jej zamestnanca) o tom, že koná v rozpore so zákonom a neoprávnene vymáha regresný nárok. Skutočnosť, že žalovaná aktívne vymáhala peňažné plnenie od žalobcu nepreukazuje jej vedomosť o tom, že na plnenie, ktoré vymáhala nemala nárok a získavala ho bez právneho dôvodu, ani jej úmysel obohatiť sa týmto spôsobom na úkor žalobcu. Povinnosť žalovanej postupovať aktívne a vymáhať škodu od tretích osôb, ktorá vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, jej ako verejnoprávnej inštitúcii poverenej plnením úloh v zmysle zákona č. 461/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/461/>> Z.z. vyplýva priamo zo zákona.“ K tomu ústavný súd dodáva, že vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo.“

Vo vyššie uvedenej línii pokračuje NS SR aj v aktuálnom rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/238/2017 (ktorým zrušil rozhodnutie KC v PO) - 18. V prejednávanej veci odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodíť, že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednaním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi.

19. Tu dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

21. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.

KS v Prešove vo veci sp. zn. 9Co/39/2019 uviedol - Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom, na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie nariadil na deň 07.01.2019, po predbežnom právnom posúdení súdom prvej inštancie a jeho vyjadrení, že pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby pri nepreukázaní iných skutočností, pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení bude vychádzať z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/238/2017 v tom zmysle, že nepostačujú všeobecné frázy o tom, že žalovaný je bankou a má ovládať právne predpisy a vyjadrení súdu, že žalobkyni umožňuje preukázať iné skutočnosti odôvodňujúce úmysel na získanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, uviedla žalobkyňa, cestou svojho právneho zástupcu, len to, že má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie a otázku odbornej starostlivosti podnikateľa v sektore finančných služieb nedostatočne odôvodnil.

Pri absencii akýchkoľvek skutočností preukazujúcich úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť postupoval súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne pokiaľ pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby vychádzal z trojročnej premlčacej doby. Vo všeobecnosti totiž platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí pritom, že preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že na strane obohacujúceho sa existoval takýto úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Len nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa úmysel na strane žalovaného nepreukázala, správne preto súd prvej inštancie aplikoval trojročnú objektívnu

premlčiaciu dobu, ktorá uplynula 07.04.2015. Keďže bola žaloba podaná na súde až 06.10.2018 je zrejmé, že bola podaná po uplynutí objektívnej premlčacej doby, preto správne rozhodol súd pokiaľ žalobu zamietol. Pri uplynutí objektívnej premlčacej doby na podanie žaloby bolo bez akéhokoľvek významu zaoberať sa začiatkom plynutia dvojročnej subjektívnej doby, nakoľko táto plynie a skončí, ako už bolo uvedené, v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

Žiada sa uviesť, vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolaní k tvrdeniu o úmyselnom získaní bezdôvodného obohatenia poukazovala na to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil tým že ako obchodník profesionál si platbu ponechal a platí pre neho nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon, je potrebné odkázať na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority z uznesenia 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018. Najvyšší súd uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

Ak uvedený názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky k poskytovateľom úverov, ktorí nie sú bankami, o to viac sa tento názor musí týkať tých poskytovateľov, ktorí bankami sú. Ich činnosť pri poskytovaní úverov je prísne regulovaná a konštrukcia o takom poskytovaní úverov bankami, ktorými by sledovali úmyselné získavanie bezdôvodného obohatenia je viac ako nepravdepodobná. Poskytovanie úverov je podnikaním za účelom zisku, čo nie je totožné s úmyslom obohacovať sa.

Naposledy spôsobom vykladajúcim beh subjektívnej a objektívnej premlčacej doby vyššie uvedeným spôsobom rozhodol KS v Prešove vo veci sp. zn. 11Co/2/2020 zo dňa 14.05.2020. Zo strany žalobcov nebolo tvrdené, že v roku 2010 mal žalovaný k dispozícii súdne rozhodnutia upozorňujúce ho na nesprávny kontraktálny proces.

6.5. Pre prípad podania odvolania a iného názoru KS v PO, okresný súd žiada súd krajský, aby ho usmernil, prečo ním citované rozhodnutia nemožno z hľadiska vysvetlenia podstaty subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia na prejednávajúcu vec aplikovať.

7. Vo vzťahu k posudzovaniu subjektívnej premlčacej lehoty je okresnému súdu známe, že jeho odvolací súd (KS v Prešove) nerieši túto otázku jednotne. Časť senátov počíta začiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty od preplatenia istiny a časť od tvrdeného poučenia spotrebiteľa Občianskym združením HOOS prípadne právnym zástupcom o bezdôvodnom obohatení. Vo veci konajúci sudca okresného súdu sa prikláňa k počítaniu počiatku subjektívnej premlčacej lehoty odo dňa preplatenia istiny úveru. Vtedy totiž skutočne spotrebiteľ má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých bezdôvodné obohatenie plynie, keďže toto je založené už na vedomosti o uzavretí zmluvy bez ohľadu na to, že strany sporu nesprávne vyhodnotiac právne súvislosti (pre plynutie subjektívnej premlčacej doby nepodstatné a v prejednávanej veci podľa súdu zrejmé) považujú zmluvu za platnú. Súd má za to, že aj začiatok subjektívnej premlčacej lehoty musí byť „objektivizovaný“, čo je urobené práve vo vyššie uvedených súdnych rozhodnutiach. Slovo „subjektívny“ totiž nemožno vykladať tak ako si prajú spotrebiteľia a ich právni zástupcovia a to, že je to spotrebiteľ, ktorý si začiatok subjektívnej premlčacej lehoty svojvoľne určí. Takýto výklad totiž robí námietku uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty pre dodávateľa iluzórnou.

7.1. Spotrebiteľia ďalej zvyknú argumentovať rozhodnutím NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012 - Oprávnená sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemohla zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformativnosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informativnosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

Uvedené rozhodnutie však vychádzalo z iného skutkového stavu, týkalo sa aplikácie zákona o bankách a žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011.

Naviac, rozhodnutie sp. zn. 6 MCdo/9/2012 sa žiadnym spôsobom nevyrovnáva s

O § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

a s

O § 15 zákona č. 400/2015 o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.,

čo jeho presvedčivosť a argumentačnú využiteľnosť znižuje.

7.2. Záver okresného súdu nie je dotknutý ani aktuálnym nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 43/2020, ktorým bolo zrušené rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 (na ktoré sa okresný súd v iných rozhodnutiach odvolával), pretože ústavný súd sa k otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia vecne nevyjadril ale prikázal tak urobiť NS SR.

7.3. Ústavný súd SR v plenárnom náleze sp. zn. PL. ÚS 11/2016 okrem iného uviedol:

„Termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. Z pohľadu nekalých podmienok úpravu premlčania nenanútil spotrebiteľovi dodávateľ, tá vyplýva zo zákona, takže nie je jasné, aká je legitímácia ochrany spotrebiteľa pred veriteľom, keď on za konštrukciu premlčania nemôže. Dôvody uvádzané zákonodarcom a vládou na podporu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nekorešponujú s jeho obsahom (problém nevzdelaného spotrebiteľa nie je nijako špecificky spotrebiteľský, rovnako nevzdelaný môže byť účastník v bežnom občianskoprávnom spore) a otázka vzdelaného/nevzdelaného spotrebiteľa je otázkou právnej pomoci v konaní, ktorú možno riešiť cez bezplatnú právnu pomoc, možnosť zastupovania spotrebiteľov združeniami (čo inak existuje aj dnes v Civilnom sporovom poriadku), a nie cez hmotnoprávnu úpravu v procesnoprávnom kabáte.

Spotrebiteľské právo je zaiste súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ubližených“. Podľa poznatkov zo súdnej praxe však právna úprava svojim nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia (alebo už vo vyjadrení k žalobe) a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhovneniu žalobe rozsudkom pre uznanie.

Vo vzťahu princípu rovnosti pred zákonom, resp. princípu rovnosti v civilnom procese sa niekedy princíp ochrany slabšej strany mylne interpretuje ako zvýhodňovanie slabšej sporovej strany na úkor „silnejšej sporovej strany“. Takéto vnímanie princípu ochrany slabšej sporovej strany v právnych vzťahoch by však nebolo zrejme ústavnokonformné. Naopak, obsahom princípu ochrany slabšej strany v procesných vzťahoch je akési „dorovnanie“ procesného postavenia tejto slabšej strany tak, aby bola zabezpečená spomínaná funkčná procesná rovnosť a pomyselná rovnaká štartovacia čiara pre obe sporové strany. Podstatou ochrany slabšej strany v procesnoprávnych vzťahoch je tak dorovnanie procesného postavenia tejto slabšej strany na tú úroveň, ktorá funkčne koreluje s procesným postavením protistrany („silnejšej“ procesnej strany). Princíp ochrany slabšej procesnej strany teda znamená, že slabší subjekt sa má „chrániť“ len do tej miery, kým sa nedosiahne spomínaná funkčná procesná rovnosť; rozhodne by nebolo správne interpretovať princíp ochrany slabšej strany v tom zmysle, že sa má zabezpečiť akési nadradené postavenie slabšej strany vo vzťahu k protistrane (porov. ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 44 a nasl.). Možno tiež uviesť, že sudcovia využívajú v rozsudkoch tiež povinnosť úhrady v splátkach. Ústavný súd sa konfrontoval s proporcialitou, ako ju testovala vláda (bod 10.8), a uvádza, že vláda preakcetováva ochranu dlžníka - spotrebiteľa procesným a zjednodušujúcim spôsobom na úkor iných, zložitejších a subtílnejších riešení, resp. vláda (bod 10.9) znižuje intenzitu zásahu.

Sociálne problémy (veľa dlžníkov) nemožno riešiť len cez spotrebiteľské právo hmotnoprávnym a procesnoprávnym zvýhodnením (porov. bod 46). Na to slúžia iné ciele prostriedky, ako napríklad správne nastavené konkurzy, exekúcie či osobné bankroty, ktoré boli ostatnými novelami spriechodnené. Opačný postup môže súvisieť s nezodpovedným správaním, tzv. morálnym hazardom. Úprava taktiež posúva sudcu do neprírodzenej role vyhľadávача dôkazov v prospech jednej strany.

K tomu možno uviesť, že aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom (porov. 11.4).

Ústavný súd k tomu uvádza, že túto spoločenskú „energiiu“ je potrebné usmerniť práve ku koncepcnejším a nezjednodušujúcim normatívnym riešeniam. Z pohľadu európskeho práva, v ktorom je ochrana spotrebiteľa cieľom samotným bez ohľadu na štyri slobody, je potrebné uviesť, že aj luxemburským súdom nedávno rozhodnutá vec C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej naznačuje,

že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Pri novom zákonodarnom procese bude potrebné brať do úvahy tak rovnosť medzi dlžníkmi spotrebiteľmi a nespotebiteľmi, ako aj medzi veriteľmi a spotrebiteľmi.“

7.4. Aj vzhľadom na vyššie uvedené tézy prezentované ÚS SR sa okresný súd nestotožňuje s postupom, že sa najprv plynutie subjektívnej premlčacej lehoty urobí závislé od dátumu, ktorý si určí spotrebiteľ a následne sa prezumuje (znovu v rozpore s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít) dodávateľov úmysel, všetko preto, aby sa spotrebiteľovi priznalo tvrdené bezdôvodné obohatenie.

8. Podľa § 164 C.s.p. - Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

8.1. Právny zástupca žalobcov žiadal konanie prerušiť z dôvodu Nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 43/2020 a následného konania NS SR. Toto konanie nemá žiadnu reálnu spojitosť s prejednávanou vecou, môže iba svojimi argumentami mať precedenčnú záväznosť pre posudzovanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Uvedené však nevyvoláva potrebu prerušenia konania.

8.2. Právny zástupca žalobcov žiadal konanie prerušiť z dôvodu prejudiciálnej otázky C - 485/19. Otázka tam uvedená sa však týka plynutia objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Keďže v prejednávanej veci sa BO nežiadalo z neprijateľnej zmluvnej podmienky ale z nedostatku obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na základe posúdenia zmluvy z dôvodu, že ide o nulitný právny úkon, niet dôvodu konanie o prejednávanej veci prerušovať.

9. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods.2 C.s.p. - Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 C.s.p. - Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

9.1. V konaní bol plne úspešný žalovaný. Súd nezistil a zo strany žalobcov neboli uvádzané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nemali viesť k priznaniu nároku na náhradu trov konania úspešnému žalovanému a preto mu tento nárok bol v plnom rozsahu priznaný. Ak je § 257 C.s.p. založený na dôvodoch hodných osobitného zreteľa a nepriznanie trov konania úspešnej strane sporu sa má udiať iba výnimočne, potom nepriznanie nemožno odôvodňovať iba postavením strany sporu ako spotrebiteľa a to zvlášť v konaní, v ktorom je žalobcom požadujúcim finančné plnenie a je zastúpený právnym zástupcom (pričom súd nezistil, žeby tento zastupovanie vykonával bezodplatne). Ak by zákonodarca chcel plošne oslobodiť spotrebiteľa od platenia súdnych trov urobil by to priamo ako pri oslobodení od súdnych poplatkov. Ak to neurobil, nemožno takýto účinok dosahovať nadužívaním § 257 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.